

— Ще те познае. Може би, утрѣ ще те познае, нека се надѣваме, ободри се! Дѣтето почна да стои при баща си и да се грижи за него, колкото може: то поправяше одѣялото, при всѣко едно пѣшкане се накланяше къмъ него. Сестрата носѣше лѣкарство, момчето вземаше стѣклото и съ една лѣжичка даваше на баща си. А този гледаше, но като че ли все не можеше да познае момчето си, което се утѣшаваше само съ това, че всѣки день погледѣтъ на баща му се спираше върху му; тогава то си утриваше сълзитѣ...

Много дни минаха така. Нощно врѣме момчето спѣше въ жгѣла на два стола, а на утринѣта пакъ се завръщаше при леглото на баща си.

Веднажъ нему се стори, че очитѣ на болния нѣкакъ си свѣтнаха, сѣкашъ ли изразяваха нѣкаква мисль, която като да бѣ милувка за сърцето на бѣдното дѣте. Веднажъ той даже помръдна устни, като да искаше да каже нѣщо. Понѣкога той си отваряше очитѣ слѣдъ кратко безсѣзнание, сѣкашъ, че дирѣше момчето си. Лѣкарѣтъ забѣлѣза, че нему е малко по-добрѣ. Вечерѣта, когато момчето подаваше на баща си да пие, нему се стори, че той му се усмихва. Това го ободри, даде му надежда. Може би, бащата всичко разбира, всичко чува... Момчето почна да говори: то разправи за своята майка, за малкитѣ си сестри, разправяше му, какъ тѣ двамата ще се върнатъ у дома. То ободряваше баща си съ горещи, мили думи. Макаръ, че Чичилио отъ врѣме на врѣме се съмняваше, да ли го разбира баща му, но все пакъ продължаваше да говори, защото баща му сѣкашъ съ удоволствие слушаше неговия приятенъ гласъ.